

ELS MILLORS SEGONS DE LA MEVA VIDA

Són les 10 del matí. Arribo massa just al judici. Com pot ser? El d'avui és un judici molt important...i és un bon client...Podria pujar per les escales, però veig a la Paula, l'advocada contrària, que s'espera per agafar l'ascensor. Realment està molt bona. Porta un vestit espectacular que sembla que li hagin fet a mida. Impressionant.

- Ei...com vas?

- Bé...i tu?

Uff...m'estic posant nerviós, i ens estem mirant d'una manera especial.

- I què, no podem arribar a un acord? – em pregunta la Paula-

- Bé, el meu client és molt especial...si fos per mi, no hi hauria problema – li comento mentre la repasso de dalt a baix.

Entrem a l'ascensor i just quan comença a pujar, s'atura. No m'ho puc creure. Segur que avui els del jutjat seran puntuals, i el meu client, que paga bé però és un torracollons, es posarà nerviós si no hi soc i començarà a suar com un porc, amb aquell mal alè que fa quan no controla les situacions.

- I ara què? – pregunta la Paula, una mica nerviosa-

- Ostres...ja és mala sort... – dic jo.

De cop i volta, a la Paula li cau l'expedient que portava i tots els fulls s'escampen pel terra. L'ajudo a recollir-los i, quan ens posem drets, ens quedem mirant-nos un davant de l'altre a menys d'un centímetre de distància. En aquell moment, el cor se m'accelera d'una manera que no havia notat mai, sembla que el cor hagi d'explotar en qualsevol moment. La Paula fa temps que m'agrada, però no he sabut mai com acostar-me a ella, i ara estic més a prop que mai. I de cop i volta, em fa un petó que no oblidaré mai, amb una intensitat tant bèstia i alhora tant tendre...no sé com definir-ho més, però puc dir que han estat els millors segons de la meva vida.

S'obre la porta de l'ascensor, i ja veig al meu client suant com un porc.

- On collons eres? Fa deu minuts que m'espero...per això et pago? Ja t'ho dic ara, quan perdi aquesta merda de judici, no cobres.

En un altre moment, li hagués parat els peus, li hagués dit que es tranquil·litzés, però avui no, ara estic en un núvol i no en vull baixar, se me'n fot tot el que pugui dir.

- No pateixi, senyor Martínez, que ho tinc tot controlat.

Entrem a la sala de vistes. Cadascú al seu lloc. Ara, a més distància, torno a estar cara a cara amb la Paula. Ens tornem a mirar d'una manera especial. Rebo un missatge al mòbil. Aprofito per silenciar-lo i veig que és la Paula qui m'ha

escrit: “Voldràs anar a fer un cafè quan acabem?” Faig un somriure d’orella a orella, igual que la Paula. El senyor Martínez em mira i fa que no amb el cap. No està entenen res.

Tot i ser dilluns al matí, la setmana està començant prou bé.

ZOI